

Budu se **bít** se životem

Honza vyrůstá od tří let v dětském domově. Brzy se ale bude muset osamostatnit a má strach, zda to zvládne.

■ Přípravila: Kateřina Šmídová ■ Foto: archiv DD

Honza se chystá na učňák a rád by dělal judo.

„Cesta dětí do života po opuštění dětského domova není vůbec jednoduchá. Bez pomoci zvenčí je téměř nemožné ji zvládnout. Při odchodu jsou sice formálně dospělí, ale fakticky jsou to pořád děti. Nemají žádné zázemí, neznají příklad fungující rodiny, nemají kam jít. Jsou odkázány jen samy na sebe. Na cestu dostanou ze zákona maximálně 15 tisíc korun! Dovedete si představit své děti v jejich situaci?“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace DEJME DĚTEM ŠANCI

Co očekávám od života? Měl bych si uvědomit, jak se moje představa o budoucnosti mění v závislosti na věku. Už od tří let vyrůstám v dětském domově se starší sestrou Hanou a často jsme přemýšleli, co bude, až odsud odejdeme. Byl tu s námi i nejstarší bratr Petr, ten už žije mimo domov. Přestože se vyučil kuchařem, žádnou stálou práci nemá, stěhuje se z místa na místo a životem se protlouká, jak se dá. Už několik let nám slibuje, že nás přijede navštívit, a nic.

Já od života očekávám trochu víc než jen kopcance do zadku. Myslím si, že většina dětí z dětského domova je na život tam venku připravena lépe než děti z normálních rodin. Oni budou žít u rodičů, rodiče je budou živit, šatit, starat se o jejich pohodlí, podporovat je finančně a zajišťovat veškerý servis, ale já, jestli mě vezmou na vojenskou školu a udělám ji, tak co pak? Budu muset odejít, ale kam? Co potom se mnou bude? Je mi jasné, že se budu muset spolehnout jen sám na sebe. Naštěstí mě baví všechny práce se dřevem, s kovem, umím si leccos opravit i vyrobit. Nebaví mě vaření ani žehlení, ale na tuto práci si nejprve „najmu“ vlastní sestru a někdy v budoucnu si snad najdu šikovnou manželku. Pořád je tu ale ta otázka, co s námi bude?

V současné době se hlásím na učební obor truhlář a automechanik, abych měl v první řadě výuční list. Kdo ví, možná najdu zálibu úplně v něčem jiném a možná se taky té dospělosti nedožiju. Nikdo neví, co bude zítra, natož za pár let. Možná se dostanu na školu se sportovním zaměřením, protože sporty všeho druhu mě baví. Věnuju se každodennímu posilování, běhám, hraju fotbal, basket, volejbal, ping pong, tenis a strašně rád jezdím na kole. Mám ještě jeden velký sen. Snad bude splnitelný. Od září, kdy začnu jezdit na učiliště, bych si moc přál začít dělat judo. Zatím si v naší tělocvičně trénuju jen tak sám pro sebe, ale rád bych se zdokonalil a cvičil pod odborným vedením. Moje úplně největší přání je natolik se vypracovat, abych se tomu mohl věnovat i nadále jako trenér.

Ale to jsou všechno zatím jen pouhopouhé sny. Skutečnost je taková, že myšlenka na budoucnost mě děsí a docela se bojím, co se mnou bude. Myslíte si taky, že je to těžké postavit se na vlastní nohy a začít nový život tam venku? Co by mě mohlo ohrozit? Budu mít na koho se obrátit, až budu potřebovat nějakou radu do života? Co když se dostanu do situace, kdy nebudu vědět kudy kam? Víte, čeho se nejvíc bojím? Že to bude moc těžké a já to nezvládnou.

Jeden moudrý filozof kdysi řekl: „Žít znamená bojovat.“ A já jsem připraven jít do toho souboje, který mě tam venku čeká. Jsem připraven se začít bít se svým životem. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozměněna.

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na: www.dejmedetemsanci.cz

NEJLEPŠÍ DĚTSKÉ HLÁŠKY

S dětmi se nasmějeme hlavně v době, kdy pomocí své dětské logiky utvářejí nezapomenutelné hlášky. Pokud takový **LEGENDÁRNÍ DĚTSKÝ VÝROK** ve vaší rodině koluje, zašlete nám ho i s fotografií malého autora na **adresu redakce**, nebo **e-mail: mojerodina@denik.cz**, heslo: **HLÁŠKA**. Ty nejvtipnější zveřejníme.

ÚKOL NEÚKOL

Dobrý den, srdečně zdravím všechny v redakci i čtenáře. Chtěla bych se s vámi podělit o dětské hlášky v naší rodině. Když začal náš syn chodit do první třídy (narozen 1987), jednou v pátek přišel domů a já se ho ptala, co mají na pondělí, abychom úkoly udělali a nemuseli na ně myslet. Syn odpověděl: „Paní učitelka říkala, kdo chce, ať si přečte článek ve slabikáři. Ale já nechcu.“

Povídala jsem si s vnučaty o své školní docházce. Ve třídách se netopilo, byly jsme bez obědů, WC bylo dřevěné atd. Anička a Vojta, starší sourozenci, na mé vyprávění nic neřikali, ale nejmladší Štěpán

(v té době ve školce) vyjádřil svůj názor: „No babi, vidíš, a přežilas to!“ Měl pravdu, přežila. Takové bylo mé dětství a nikoho nás ani nenapadlo, že by to mělo být jinak.

Maminka a babička **ANIČKA** z Valašska

